

Λίγο πριν το θάνατο, εμπειρίες ενός ταξιτζή με την Αγία Ζώνη

Πριν

το 2000 θυμάμαι, είχε έρθει η μητέρα μου στο σπίτι και μου είπε:

- Βρε αγόρι μου, εδώ λίγα τετράγωνα πιο κάτω, είναι μια οικογένεια με δυο κοριτσάκια του δημοτικού, που ζούνε μαζί με τη γιαγιά τους όλοι μαζί, αλλά όλοι μαζί περνάνε ένα δράμα, γιατί το παλικάρι αυτό που είναι στη δική σου ηλικία έχει πέσει εδώ και πολλά χρόνια στα σκληρά ναρκωτικά. Η μητέρα του είναι γνωστή μου, σε παρακαλώ, πήγαινε από εκεί να δεις τι μπορείς να κάνεις, γιατί η γυναίκα του και η μητέρα του μου είπαν πως μέρα με τη μέρα σβήνει, είναι στα τελευταία του.
- Και τι μπορώ να κάνω εγώ, ρε μάνα, εγώ τα δικά μου άπλυτα δεν μπορώ να συμμαζέψω, θα βοηθήσω άλλον;
- Έλα, βρε αγόρι μου, πήγαινε σε παρακαλώ, μη με στεναχωρείς.

Την επόμενη μέρα έκανα υπακοή, με την ευχή της μάνας μου και την ευλογία του πνευματικού μου πατρός, έκανα μια σύντομη προσευχή και είπα: «Παναγιά μου, εγώ θα πάω, αλλά μπροστά εσύ και πίσω εγώ». Όταν έφθασα στο σπίτι, με καλωσόρισε η μητέρα του, με αγκάλιασε, με φίλησε και με τράβηξε σε μια γωνιά κλαίγοντας για να μου πει το δικό της Γολγοθά, αλλά και το βαρύ σταυρό που σήκωνε όλη η οικογένεια εδώ και πολλά χρόνια. Θυμάμαι, καθώς μου μιλούσε και ξετύλιγε το οικογενειακό τους δράμα, πολλές φορές σήκωνε την ποδίτσα της και

σκούπιζε τα ματάκια της. Είχε φάει τόσο πολύ ξύλο η καημένη όλα αυτά τα χρόνια, από το να τρέχει στις γειτονιές και στα μαγαζιά να βρει δανεικά για να εξασφαλίσει στο παιδί της τη δόση του. Αλήθεια, τι πόνος για αυτήν τη μάνα! Τι Γολγοθάς! Τι δράμα ζούνε κάποιες οικογένειες με παρόμοιες καταστάσεις! Δεν άντεξα σε τόσο πόνο, την αγκάλιασα και τη φίλησα κι εγώ και της είπα να έχει την ελπίδα της και την πίστη της στον Χριστό. Όταν πήγα στο άλλο δωμάτιο και αντίκρισα το παλικάρι της ξαπλωμένο στο κρεβάτι, η αλήθεια είναι ότι τα έχασα για λίγο, σοκαρίστηκα. Πήγα να του δώσω το χέρι μου, αλλά ούτε χειραψία μπορούσε να αλλάξει, γιατί και τα δάχτυλά του ακόμη είχαν στραβώσει, από τον καρπό τον έπιασα. Προσπάθησα να του μιλήσω, αλλά μια χανόταν και μια βρισκόταν. Με λίγη υπομονή, όμως, κάτι συζητήσαμε.

- Αδελφέ μου, εγώ είμαι γείτονάς σου, του είπα, δε σε ξέρω βέβαια, αλλά ούτε και εσύ με ξέρεις. Μια, λοιπόν, και γνωριστήκαμε τώρα, τι λες, μπορούμε να βοηθήσουμε ο ένας τον άλλον;
- Πώς, ρε Θανάση, μου είπε με σιγοσβησμένη φωνή, εγώ είμαι στο τελευταίο στάδιο, δεν υπάρχει επιστροφή για μένα, ούτε οι γιατροί μπορούν να κάνουν κάτι.
- Ανθρωπίνως ναι, συμφωνούμε, αλλά μην ξεχνάς ότι υπάρχει και η χάρη του Θεού, «τα αδύνατα παρά ανθρώποις δυνατά παρά τω Θεώ εστίν» (Λουκ. 18, 27).
- Εγώ πιστεύω στον Θεό, Θανάση, αλλά έχω πέσει στο λάκκο με τα φίδια. Έκανα πολλές προσπάθειες να αποτοξινωθώ εδώ και πολλά χρόνια αλλά όλες μάταιες. Ξέρω ότι στεναχωρώ τη μάνα μου, τη γυναίκα μου και προπαντός τα παιδιά μου, αλλά τι να κάνω, δε φταίω εγώ, είναι η στέρηση της ηρωίνης.
- Ωραία, λοιπόν, αφού πιστεύεις πως είσαι σε ένα λάκκο με τα φίδια και καλώς πιστεύεις, άπλωσε, λοιπόν, το χέρι σου και ζήτα τη βοήθεια του Χριστού, γιατί είναι ο μόνος που μπορεί να σε βγάλει από αυτόν τον κυκεώνα.
- Πώς; Τι πρέπει να κάνω;

Αλλά δεν πρόλαβα να του πω γιατί και πάλι βυθίστηκε και χρειαζόταν να περιμένω κάποια λεπτά για να συνέλθει. Σ' αυτόν το νεκρό χρόνο, θυμάμαι, έκανα προσευχή

και έλεγα: «Χριστέ μου, μ' ακούει τι του λέω, καταλαβαίνει, θυμάται; Γι' αυτό, μόνο εσύ, Κύριε, μπορείς να βοηθήσεις και τους δυο μας και μάλιστα πρώτον εμένα, πρώτον εμένα». Σε λίγο συνήλθε, άνοιξε τα μάτια του και συζητήσαμε λίγα πράγματα όσο ήταν δυνατόν. Στο τέλος του είπα:

- Εγώ τώρα, αδελφέ μου, θα φύγω, την επόμενη φορά που θα έρθω, εάν θέλεις, μπορώ να φέρω και έναν ιερέα μαζί μου να σου διαβάσει μια ευχή. Γιατί, πίστεψέ με, μόνο καλό θα σου κάνει.
- Ναι, Θανάση, θα σε περιμένω, φέρε και τον παπά, δεν έχω πρόβλημα.

Όταν βγήκα από το δωμάτιο, εκεί στο χολ, συνάντησα για πρώτη φορά τη γυναίκα του και τα παιδιά του, δύο χαριτωμένα κοριτσάκια, με πρησμένα και κατακόκκινα τα ματάκια τους που μόλις με είδαν, κατέβασαν τα κεφαλάκια τους προς τα κάτω, ίσως από ντροπή» δεν ξέρω αλλά αυτά τα κοριτσάκια τα πόνεσα και τα αγάπησα πάρα πολύ από την πρώτη στιγμή. Συζητήσαμε αρκετή ώρα με τη γυναίκα του, είπαμε πολλά και διάφορα και όλο έκλαιγε η καημένη» έφυγα ένα ράκος.

Τη μεθεπόμενη μέρα, πήγα με κάποιον ιερέα και του διάβασε κάποιες ευχές του αγίου Βασιλείου. Δε θα ξεχάσω που τον κρατούσα από τον ώμο για να μην πέσει κάτω. Στο τέλος, του είπαμε πως το επόμενο βήμα είναι να πάει με ειλικρινή μετάνοια να εξομολογηθεί, για να μπορεί να κοινωνήσει, να πάρει τον Χριστό μέσα του για να δυναμώσει. Δόξα τω Θεώ, αδελφοί μου, το δέχθηκε με χαρά, όχι μόνο αυτός, αλλά και όλη η οικογένειά του, ακόμα και τα κοριτσάκια του ήρθαν και εξομολογήθηκαν στον παπα-Τριαντάφυλλο. Τι χαρά, για μια καινούρια αρχή. Όταν τελείωσε η εξομολόγηση, με πήρε παράμερα ο πάτερ και μου είπε:

- Θανάση, αυτό το παλικάρι βοήθησέ το όσο μπορείς γιατί έχει μπλέξει πολύ άσχημα και δεν είναι καλά. Είναι κρίμα γιατί έχει οικογένεια. Εγώ βέβαια του έδωσα ευλογία να κοινωνήσει όποτε μπορεί.
- Πάτερ, είναι στα τελευταία του, αλλά με τη χάρη του Θεού έχω μια σκέψη, να σου την πω.
- Πες μου, τι είναι;
- Την Κυριακή που μας έρχεται, λέω να πάμε να εκκλησιασθούμε οικογενειακά

στο μοναστήρι του Αγίου Νικοδήμου στη Γουμένισσα. Εγώ με τη Γλυκερία και το παλικάρι με τη γυναίκα του, αλλά άσε με να πάρω μαζί μου και το φίλο μου τον Σάββα, τον παράλυτο, έτσι για να κάνει προσευχή, και τη Δευτέρα με την ευλογία σου, να πάμε λίγες μέρες και οι τρεις στο Άγιο Όρος στη μονή Βατοπαιδίου, για να προσκυνήσουμε την Τίμια Ζώνη της Παναγίας μας. Θα συνεννοηθώ εγώ με τους πατέρες.

- Καλά, θα τα καταφέρεις;
- Μόνος μου όχι, αλλά με τη χάρη του Θεού και τη δική σου ευλογία, ναι.
- Κάνε ό,τι σε φωτίσει ο Θεός, εγώ πάντως σου δίνω ευλογία και με τα δυο μου χέρια.

Όταν μετέφερα όλες αυτές τις σκέψεις στο παλικάρι και στη γυναίκα του για να δω αν συμφωνούν, το δέχτηκαν μετά χαράς και προπαντός η γυναίκα του, θυμάμαι, πρώτη φορά έκλαιγε από χαρά, ίσως γιατί μέσα της αναπτερώθηκε η χαρά της ελπίδας, αλλά του είπα λίγο αυστηρά:

- Αδελφέ μου, σε παρακαλώ, σε ικετεύω, μέχρι την Κυριακή που είναι να πάμε στο μοναστήρι για να κοινωνήσεις και τις μέρες που θα είμαστε στο Άγιο Όρος, ούτε καν σαν σκέψη να σου περάσει να κάνεις χρήση της ηρωίνης.
- Άκου, Θανάση, θα σου μιλήσω ειλικρινά, τώρα που εξομολογήθηκα, δεν ξέρω αλλά αισθάνθηκα κάπως όμορφα. Σου δίνω το λόγο μου, εδώ μπροστά στη γυναίκα μου, ότι δε θα κάνω χρήση ηρωίνης, αλλά θα πάρω κάτι υποκατάστατα για να μπορώ να σταθώ στα πόδια μου, γιατί αν δεν πάρω κι αυτά, θα τρίζουν τα κόκαλά μου, θα σπάσουν τα μηλίγγια μου, θα ουρλιάζω μες στο δρόμο από τον πόνο, γιατί εγώ είμαι στο τελευταίο στάδιο.
- Τι είναι αυτά τα υποκατάστατα;
- Είναι κάτι χάπια για να μπορώ να σταθώ στα πόδια μου.
- Κύριε Θανάση, μη στεναχωριέστε, αυτές τις μέρες θα τον προσέχω πάρα πολύ, δε θα τον αφήσω από τα μάτια μου, σας το υπόσχομαι, μου είπε η

γυναίκα του.

Πράγματι, πρωί πρωί την Κυριακή ξεκινήσαμε και τα δυο ζευγάρια, με τον Σάββα να κάθεται μπροστά και του ζήτησα να κάνει πολλή προσευχή. Το παλικάρι, όμως, πίσω ίδρωνε και ξαναΐδρωνε, χρειάστηκε να σταματήσουμε κάνα δυο φορές, όπως χρειάστηκε να βγει έξω και κάποιες φορές, την ώρα της Θείας Λειτουργίας, αλλά εγώ ήμουν πάντα δίπλα του και τον παρηγορούσα. Σε λίγο ακούστηκε η φωνή του ιερέα, «μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης προσέλθετε», τον κράτησα από το μπράτσο και μείναμε τελευταίοι. Καθώς προχωρούσαμε σιγά σιγά, έβλεπα τη μεγάλη εικόνα της Παναγίας κι έλεγα από μέσα μου: «Παναγία μου, σε παρακαλώ, βοήθησέ μας να κοινωνήσουμε, βοήθησέ μας να έρθουμε αύριο στο περιβόλι σου». Φαίνεται πως εισακούστηκε η προσευχή και εκείνο το πρωινό στο μοναστήρι όλα πήγαν κατ' ευχήν. Ο ηγούμενος, που κατάλαβε και είδε όλη την κατάσταση και έμαθε πως θα φεύγαμε την επόμενη μέρα για το Άγιο Όρος, γύρισε, θυμάμαι, συγκινημένος προς το παλικάρι και του είπε δυνατά: «Άγγελοι να σε συνοδεύουν». Η γυναίκα του δεν έπαψε να σκουπίζει τα ματάκια της όλη την ημέρα.

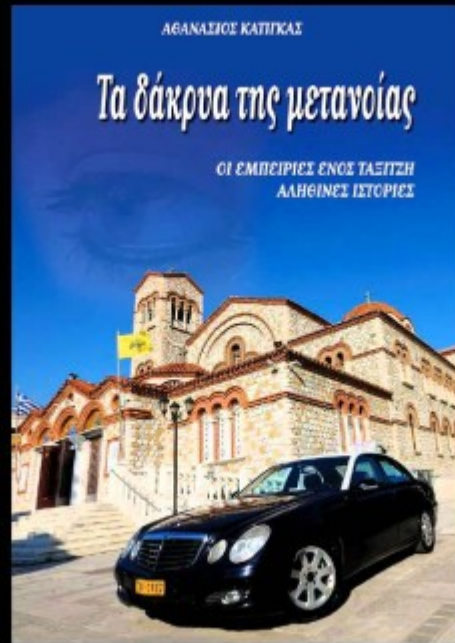
Την επόμενη μέρα το πρωί, πήραμε ένα ταξί και οι τρεις και φθάσαμε στο ΚΤΕΛ. Ανέβασα το παλικάρι επάνω στο λεωφορείο και το έβαλα να καθίσει στα πίσω καθίσματα, άρπαξα και τον παράλυτο στην πλάτη και τον έβαλα δίπλα του - είχα πει στον Σάββα να κάνει συνέχεια προσευχή. Μέσα στο λεωφορείο αλλά και μέσα στο караβάκι συζητήσαμε διάφορα ωραία πράγματα. Το παλικάρι με άκουγε με προσοχή, αλλά η αλήθεια είναι ότι είχε βγάλει κουβάδες ιδρώτα. Συνέχεια σκουπιζόταν, με το ζόρι κρατιόταν στα πόδια του, ήταν η στέρηση. Όταν φθάσαμε με τη χάρη του Θεού στο μοναστήρι, το λεωφορειάκι μας άφησε έξω από τη μονή και δεν υπήρχε άνθρωπος να με βοηθήσει. Ήταν δύσκολα σ' έναν κακοτράχαλο δρόμο να κυλιστεί το καρότσι. Θυμάμαι, με το ένα χέρι κρατούσα το παλικάρι και με το άλλο έσπρωχνα το καρότσι. Δε θα ντραπώ να σας πω πως έτρεχαν τα δάκρυά μου και παρακαλούσα από μέσα μου την Παναγία κι έλεγα: «Μανούλα μου, πρώτον εμένα να βοηθήσεις και μετά τους αδελφούς μου γιατί εγώ είμαι πιο άρρωστος». Όταν μπήκαμε μέσα στο μοναστήρι, ήταν μεσημέρι και όλοι ησυχάζανε. Εκεί μας περίμεναν πολλές και απότομες σκάλες για να ανέβουμε επάνω. Ανέβασα πρώτα το παλικάρι και μετά ανέβασα τον παράλυτο στους ώμους γιατί δεν υπήρχε άλλη λύση και τελευταία, βέβαια, το καρότσι. Όταν βρήκαμε τον αρχοντάρη, μας υποδέχθηκε με πολλή αγάπη, γιατί είχα προειδοποιήσει τους πατέρες για όλη αυτήν την κατάσταση. Άλλωστε, εγώ με τον Σάββα είχαμε ξαναπάει στο Βατοπαίδι. Αφού, λοιπόν, τακτοποιηθήκαμε σε κάποιο δωμάτιο, ήρθε ένας άλλος μοναχός και μου λέει: «Θανάση, σε θέλει ο ηγούμενος». Πήγα αμέσως και έβαλα μετάνοια, συζητήσαμε αρκετή ώρα γύρω από την κατάσταση του

παλικαριού. Ο ηγούμενος πολύ συγκινημένος ζήτησε να γράψουμε τα ονόματά μας και υποσχέθηκε πως θα έκανε σαρανταλείτουργο και μας είπε να πάμε να προσκυνήσουμε το απόγευμα τα άγια λείψανα και την Τίμια Ζώνη. Πράγματι, όταν πήγαμε στην εκκλησία να προσκυνήσουμε, ο πάτερ είπε στο παλικάρι να γονατίσει για να του βάλει την Τίμια Ζώνη πάνω από το κεφάλι του και να του διαβάσει την ευχή. Εκείνη η ώρα ήταν η πιο όμορφη ώρα, ήταν η πιο όμορφη στιγμή. Μετά έσκυψε ο παράλυτος για να δεχθεί την Τίμια Ζώνη στο κεφάλι του, αλλά μετά ο πάτερ πήρε τη Ζώνη και πήγε να φύγει. Μόλις απομακρύνθηκε τον φώναξα: «Πάτερ, σας παρακαλώ, μη μου στερήσετε αυτήν την ευλογία, γιατί εγώ είμαι πιο άρρωστος από τους αδελφούς μου. Μπορεί να είμαι υγιής στο σώμα, αλλά η ψυχή μου είναι παράλυτη». Ο πάτερ γύρισε αμέσως, με κοίταξε απορημένα στα μάτια και μου λέει:

- Πώς σε λένε, παλικάρι μου;
- Θανάση.
- Σκύψε, Αθανάσιε, και να 'χεις όλη την ευλογία της Παναγίας μας.

Όταν γονάτισα και ακούμπησε η Ζώνη της Παναγίας μας στο κεφάλι μου, ε, αυτό δε θα μπορέσω ποτέ να σας το περιγράψω, μα ποτέ, γιατί και σεις δε θα μπορέσετε να το καταλάβετε. Φύγαμε τόσο ωφελημένοι από το Άγιο Όρος, που όταν επιστρέψαμε, πήγα να βρω τον παπα-Τριαντάφυλλο για να του πω το πώς περάσαμε. Θυμάμαι που μου είχε πει: «Θανάση, μη στεναχωριέσαι, η Παναγιά θα κάνει το θαύμα της». Το παλικάρι, βέβαια, συνέχισε να εξομολογείται μαζί με όλη την οικογένειά του.

Τώρα είμαι σίγουρος πως θέλετε να μάθετε τι απέγινε αυτό το παλικάρι, έτσι δεν είναι; Ε, λοιπόν, αυτό το παλικάρι είναι καλά, είναι πολύ καλά. Αυτός που δεν μπορούσε να ανταλλάξει ούτε μία χειραψία, που δεν μπορούσε να κρατηθεί στα πόδια του εάν δεν τον έπιανες, επέστρεψε στην παλιά σκληρή δουλειά του και μάλιστα κάνει και υπερωρίες. Επέστρεψε το χαμόγελο στην οικογένειά του, μα πολύ περισσότερο στα χαριτωμένα κοριτσάκια του που δε θα ντρέπονται τώρα πια στο σχολείο για τον πατέρα τους. Μα πολύ περισσότερο, επέστρεψε στον Χριστό μας κι αυτό, χάρη στην ευλογία της Παναγίας μας, στις παρακλήσεις των πατέρων και στην προσευχή του παραλύτου.

Πηγή: [Αθανάσιος Κατιγκάς](#), *Τα δάκρυα της μετανοίας*, Θεσσαλονίκη 2013, σ. 111-118.